

2013. augusztus 1. – csütörtök

Mózes negyedik könyve 14,17: Most azért mutasd meg, URam, hogy nagy a te hatalmad, ahogyan megmondtad.

Egy igaz baráttól elvárjuk, hogy szavát állja, ígétét betartsa, mellettünk legyen akkor, amikor szükségünk van rá. Sokszor nem hívtam segítségül Isten, mert bizonytalan voltam abban, hogy vajon lehet-e Őt kérni, serkenteni, hiszen jól tudja, mire van szükségem, Ő bizonyára idejében fog segíteni. Egy igazán jó barát azonban nem sértődik meg, ha emlékeztetjük adott szavára, elvárjuk, hogy ott legyen velünk a bajban. Sőt, akkor fog neheztelni, ha nem fordulunk hozzá, nem bízunk annyira benne, hogy bármikor megszólítanánk. Isten nem kevesebb, mint egy földi barát, sőt, Ő összehasonlíthatatlanul több. Nem sértődik meg, ha szavára hivatkozunk. Ha úgy imádkozunk, ahogyan az ígében olvassuk, azt jelenti, hogy ismerjük az Ő ígéreteit, hiszünk hatalmában, bízunk az Ő segítségével, ezért fordulunk hozzá kérésünkkel. Az is benne van a választott nép imájában, hogy „most”. Mennyei Atyánk megígérte, hogy szabadításunkra siet, ha bizalommal fordulunk Hozzá, az Ő gyermekei azért kiáltanak, mert az a pillanat most jött el, amikor az ígétet beteljesedésére szükségük van. Ha az Ő ígéretei alapján, bizalommal kérjük, hogy hatalmasan cselekedjen életünkben, nem maradhat el az ÚR gondviselésének munkája. Ezért ma is, az újszövetségi ige biztatása szerint: imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt!

2013. augusztus 2. – péntek

Ézsaiás próféta könyve 27,3: Én, az ÚR vagyok az őrizője, minduntalan öntözgetem. Éjjel-nappal őrzöm, hogy senki ne bánthassa.

Isten népe az ígében olyan, mint egy szőlős, melynek gazdája, maga az ÚR, szakértelemmel és nagy odaadással gondozza, ápolja azt. Igen nagy ajándék az, hogy maga a Mindenható jelenti ki igényét, tulajdonjogát népe felett. Igencsak gyenge földi hasonlat szerint, ami kissé mégis közelebb visz az ige megértéséhez, gondoljuk el, mit jelent, amikor egy nagyon fontos embernek van háza, birtoka egy kis közösségben. Mindenki tudja, hogy ahhoz nem lehet bárhogy viszonyulni, nem lehet bármit megtenni, nem taposhatunk ösvényt kertjének közepén, mert nem akárki a tulajdonos. Annak függvényében, hogy mit akar Isten tanítani nekünk, vannak olyan példázatok is, ahol Isten rábizza a szőlőt munkásokra, akik őrzik és gondozzák azt, ezzel a mi felelőségünkre hívja fel a figyelmünket, arra, hogy mindig legyünk készen elszámolni a ránk bízottakról. Mai igénkben maga Isten az, aki őrzi, öntözi, gondozza és ápolja tulajdonát, ezzel mutatja meg népének törődését, szeretetét, gondviselését. Az ÚR nagyon szereti népét, gondviselése nem alkalomszerű, hanem állandó, sőt, intenzív, ahogyan olvassuk, minduntalan öntözi szőlőjét, éjjel-nappal vigyázza azt. Aki ennek a szőlőnek, közösségnek, Isten népének tagja, az tudja, kinek a kezében van élete, milyen nagy szeretettel vigyázza életünket szüntelen az örökkévaló Isten, nincs okunk aggódni, bizonytalankodni, mert senki nem bánthatja az ÚR tulajdonát. Ma is arra igyekezzünk, hogy ne csak a mindennapok küzdelmeit, nehézségeit lássuk, hanem jusson eszünkbe, kihez is tartozunk. Hitvallásunk szerint ez az első, és egyik legfontosabb tudnivalónk: akár élek, akár meghalok, Jézus Krisztus tulajdona vagyok.

2013. augusztus 3. – szombat

Mózes második könyve 10,3: Meddig vonakodsz még megalázkodni előttem?

Emberileg szólva nem volt egyszerű helyzetben a fáraó. Egyfelől elhangzott ismételt Isten szava, másfelől ott volt annak a népnek az érdeke, melynek vezetője volt. Egyfelől jöttek a csapások, melyek miatt Istennek engedett volna a fáraó, másrészt ott voltak az egyiptomiak vezető emberei, tanácsosai, akik semmiképp nem akarták elveszíteni a rabszolgákat, a szinte ingyenes munkaerőt. Az, amit az ige vonakodásnak nevez, az nem kis nyomorúságot hozott az egyiptomi nép életére, ebből a szenvedésből még a fáraó és a főemberek sem mentesültek. A vonakodásnak, a halogatásnak, a képmutató engedelmisségnek, az érdekből való látszólagos szófogadásnak legtöbbször keserű és fájdalmas gyümölcsei, következményei vannak. Isten ígését olvasva nem az a dolgunk, hogy a fáraót elmarasztaljuk, az nem a mi feladatunk, inkább saját vonakodásainkról érdemes elgondolkozzunk. Mert mindnyájan döntéseket kell hoznunk, és nem ritka az, amikor szívünk egyet mondana, a körülöttünk levők mást. Van, amikor megértjük Isten akaratát, de vonakodunk engedelmeskedni, mert megszólánának érte, mert rokonaink, barátaink más véleményen vannak. Aztán látszólag nem engedelmeskedünk Istennek, hogy elnyerjük az emberek tetszését, vagy éppen fordítva is történhet, amikor vasárnap, ünnepnapon vagy másféle körülmények között az engedelmisséget mutatjuk, de már az is csak látszólagos, míg elmúlik a csapás, túljutunk a nehézségen, hogy aztán ismét elfelejtsük ígéreteinket. A vonakodás, képmutatás saját magunknak a legkárosabb, aztán esetenként annak következményei lehetnek mások életére nézve is. Önmagamtól kérdelem, én lelkem, meddig vonakodsz megalázkodni teljesen a Mindenható előtt? Kezében van életem, ezért rábízhatok mindent, nem az engedelmisség következményeitől kell tartak, hanem attól, hogy mi lesz, ha nem alázok meg Előtte. Mindenkor igaz, Istennek kell engedelmeskedni, nem emberek tetszését keresni, önmagunkét is ide értve.

2013. augusztus 4. – vasárnap

Lukács evangéliuma 8,25: Ők pedig megrettenve és csodálkozva így szóltak egymáshoz: „Hát ki ez, hogy a szeleknek és a víznek is parancsol, és azok engedelmeskednek neki?”

Hogyan követték Jézust a tanítványok, ha nem tudják, ki is Ő? A kérdés költői, gyakran történik az, hogy valaki mellett élünk éveken keresztül, és nem tudunk róla mindent, esetenként valami fontosat évek múlva fedezünk fel róla. Azt mondják azok, akik a bibliai kort tanulmányozzák, és elég jól ismerik, hogy akkoriban sok tanító járta az országot, legtöbbször voltak követői, tanítványai is, elég valószínű, hogy Jézus nyomába is úgy szegődtek a tanítványok, hogy igaz tanítót, Mester láttak Benne. Fontos az, hogy jó mestere, tanítója legyen az embernek, így megfelelő és igaz ismeretekhez jut, hasznos lesz számára a tanítványság, amit mesterétől tanul, azt majd mások lelki építésére is felhasználhatja. Amikor Jézus a természetnek is parancsol, és a tanítványok látják, hogy az engedelmeskedik Neki, akkor ledöbbenve kérdezik, kicsoda Ő? A samáriai asszony azt kérdezte Jézustól, igaz, valószínű, a beszélgetés elején még kissé gúnyosan, hogy nagyobb vagy te a mi atyánknál, Jákobnál? Jézus maga is fontosnak tartotta ezt a kérdést, hiszen külön megkérdezi a tanítványoktól, hogy mit gondolnak róla az emberek, majd azt, hogy ők kinek tartják Jézust. Mai igénkben a tanítványok megrettenve és csodálkozva kérdezik, kicsoda lehet Jézus, hogy parancsol a szeleknek és a víznek is. Isten gyermekeiként mi örömmel teszünk bizonyosságot arról, hogy a mi Istenünk mindeneket alkotott, hatalmas, erős Isten, a mi Megváltónk még a halált is legyőzte, nincs Nála nagyobb és csodálatosabb. Az utolsó napon minden térd meghajol majd Előtte, minden nyelv vallani fogja, hogy Ő ÚR. Aki ma is ezt vallja, az majd is akkor örömmel tesz erről bizonyosságot.

2013. augusztus 5. – hétfő

A zsoltárok könyve 86,9: Eljön minden nép, amelyet alkottál, leborulnak előtted, Uram, és tiszteletet adnak nevednek.

Ma Istentől egyre többen fordulnak el. Egyesek kilépnek az egyházból és ateistáknak vallják magukat, mások új vallásokat tartanak megfelelőbbnek, saját gondolataik és ízlésük szerint. Ezen felül azok közül, akik a keresztyén egyház tagjainak vallják magukat, sokan csak névleg tartoznak az egyházhoz, de Istent nem imádják, akaratával nem törődnek, nincs Vele közösségük. Jézus azt kérdezte, amikor a földön élt, hogy visszajövelekor talál-e hitet, kérdéséből azt értjük, hogy az utolsó időkben kevesen maradnak Isten igaz követői és imádói. Az Istentől való eltávolodás folyamatát, melynek szemtanúi vagyunk, egy gyenge hasonlattal lehetne mégis az igéhez alkalmazni. Olyan ez, mint amikor valamire sokat kell várni, és az idő múlásával egyre nagyobb lesz azok tábora, akik fennen hirdetik, hogy a várt személy vagy esemény nem is jön el, nem is fog bekövetkezni. Amikor viszont megérkezik az az ember, vagy az a várt esemény bekövetkezik, akkor mindenki elhiszi, hogy azoknak volt igazuk, akik hittek benne, s talán örül is mindenki, még ha egyesek kis szégyenérzettel is, kételkedésük miatt. Ma Isten igaz imádóinak száma sajnos, egyre csökken, ez mégsem jelenti azt, hogy az ÚR ígéretei ne teljesednének be. Amikor majd megjelenik Krisztus, mindenki számára látható módon, akkor minden nép leborul majd Előtte, minden nemzet imádjá majd az Atyát, és az Ő szent Fiát. Kiváltság és kegyelem számunkra, hogy mi ismerhetjük már ma Őt, lélekben és igazságban imádjuk Istent, hitünk és reménységünk szerint az örökkévalóságban is Őt fogjuk imádni, azzal a különbséggel, hogy ott már színről színre való közösségben leszünk Vele.

2013. augusztus 6. – kedd

Ezékiel próféta könyve 33,11: Térjete meg, térjete meg gonosz utaitokról! Miért halnátok meg, Izráel háza.

Szüleim meséltek néha gyermekkorukról, az ő szüleik életéről, arról, hogy milyen volt az élet ezelőtt 60-80 esztendővel. Többek között azt is megértettem elbeszéléseikből, hogy noha az emberek szegényebbek voltak, kevesebb betegséget tudtak gyógyítani, szinte teljesen hiányzott a reménység afelől, hogy akár kisebb változás is bekövetkezik életükben, az életet mégis többre értékelték, jobban megbecsülték. Ma rettenetes hallani, amikor tizenévesek, huszonévesek vetik el maguktól az életet könnyelműen, sokszor csak azért, mert egy pillanatnyi kis nehézséggel nem tudnak megküzdeni. S azt is rettenetes hallani, ahogyan értékeli sok mai ember saját életét, mennyire tudatosan, és könnyelműen károsítja testi épségét, sodorja bajba önmagát. A legrettenetesebb mégis az, ahogyan a mai ember az üdvösséghez viszonyul, vagy helyesebb azt mondani, ahogyan nem törődik azzal, hogy mi lesz vele földi élete után. Miután néhány dolgot sikerült a tudománynak felfedezni és megmagyarázni, hirtelen olyanná lett az ember, mint a kisgyermek, aki megtanul ötig számolni, és már nincs szüksége sem iskolára, sem tanításra, mert ő már mindent tud. Isten nagy szeretettel, gyöngéd törődéssel fordul népéhez, és kérdezi őket, de ez a kérdés inkább kérlelésként értékelhető: miért halnátok meg? Kedves ember, ne légy felületes és könnyelmű, mert saját életedről van szó, itt van az Orvos, aki azt mondja neked, hogy gyógyítható a bajod, sőt, ingyenes kezeléssel teljesen helyre tud állítani, miért ragaszkodsz mégis saját elképzelt véleményedhez, hogy nem is vagy beteg, nem is kell kezelés, nincs is semmi következménye mostani életvitelednek? Ő nem akarja veszteted, hanem azt, hogy fordulj Hozzá, fogadd el szeretetének és kegyelmének ajándékát, azt, hogy ingyen, kegyelemből téged megigazít, megszentel, neked örök életet akar ajándékozni.

2013. augusztus 7. – szerda

A zsoltárok könyve 71,3: Légy erős kősziklám, ahova mindig mehetek, melyet segítségemre rendeltél, mert te vagy az én sziklaváram.

Amennyiben ennek az igének betű szerinti megértésére törekszünk, akár fejünket csóválva azt is mondhatnánk, hogy érthetetlen, ellentmondásos ez a kérés, ez az imádság. Azt kéri, nyilvánvalóan Istentől, hogy legyen az Ő oltalmazója, védje meg és segítsen rajta, s ezekből a kérésekből arra következtethetünk, hogy bajban van a szerző, keresi a segítséget, könyörgésével mintha bekérezkedne menekülőként egy várba, hogy ott elrejtőzhessen, megmenthesse életét. Ez eddig érthető is lenne, de ott van a mondat második fele, ahol már vallomás tesz arról, hogy Isten az Ő sziklavára, s ha tovább akarunk értetlenkedni, azt kérdezhetjük, hogyan kéri Istent, hogy legyen kő- sziklája, ha megvallja, hogy Isten az Ő sziklája, sziklavára? Mindez, ismétlem, akkor vetődik fel ezen mód, ha akadékoskodni akar valaki, ki szeretné forgatni az igét. Amennyiben alázattal, és józansággal olvassuk, mindnyájan értjük, és szívünkhöz közel érezzük az ige kérését. Gyakran fordul elő a mindennapokban is ehhez hasonló kérés, amikor azt mondjuk jó barátunknak, bizalmasunknak, hogy segíts, mert csak te segítesz mindig rajtam. Kérlek, érts meg, hiszen te mindig megértesz, bocsáss meg, mert tudom, hogy szívedben megbocsátottál. Tudom, hogy Isten biztos menedék, erős sziklavár, épp ezért kérem, amikor nagyon rászorulok arra, hogy ez a sziklavár megoltalmazzon, kérem azt, hogy újra átéljem, megtapasztaljam, ismét gyakorlati valósággá legyen az a segítség, oltalom, melyet sokszor tapasztaltam, melyben nem kételkedem, mely biztosan most is biztos menedéket jelent számomra. Ma is így imádkozom, mert ma is hiszek abban, hogy Isten az Ő gyermekeinek hatalmas megtartója, sziklavára, én pedig Hozzá menekülök, oltalmára szorulok, ezért kérem is, legyen ma kősziklám, erősségem, oltalmazó Istenem.

2013. augusztus 8. – csütörtök

A jelenések könyve 22,20: Így szól az, aki ezekről bizonyítást tesz: „Bizony, hamar eljövök”. Ámen. Jöjj, Uram Jézus!

A keresztyén gyülekezet már az első időkben így imádkozott: Jövel, URam, Jézus. A mindenkori keresztyének, szenvedés idején különösen, de hitben várva a dicsőséget, minden időben ezt imádkozták: Jövel, URam, Jézus. Pál apostol bizonyítástételére gondolva, aki azt vallotta, hogy jobban szeretne a földi életből Krisztushoz költözni, mert az jobb, sokan kéri ezt ma is élő hittel, és várják keresztyén reménységgel Uruk visszajövetelét. Sokan úgy vannak azonban ezzel a kéréssel, hogy tudják, jobb lesz Krisztussal, várják és kéri az Ő eljövetelét, de azt szeretnék, hogy legalább még egy hétig, de inkább egy hónapig, esetleg egy évig ne jöjjön, azután bizonyára nagy örömmel fogadnák. Akik így gondolkozunk, gondolkoznak, azoknak életében, életünkben még nincs minden rendben. Még van olyan földi dolog, amit nem rendeztünk el, és tudjuk, Urunk eljövetelekor az nem maradhat úgy, ahogyan most van. Vagy rosszabb esetben még mindig ragaszkodunk földi dolgokhoz, szeretnénk valamit elérni, megszerezni, meglátni, hogy a legszebb példát mondjuk, jó lenne látni, hogy megszületik a gyermekünk, vagy esetenként az unoka, csak azt akarjuk meglátni, ha lehetne, kívárni, hogy valaki átadja életét az ÚRnak, és még sok szép s nemes dolgot sorolhatunk, melyek bekövetkezte utánra halasztanánk az ÚR érkezését. Gyakorlatilag azokhoz a betegekhez hasonlítunk, akik már nem akarnak tovább élni és szenvedni a földön, de elköltözni sem szeretnék még, úgy érzik, nincsenek felkészülve a földi élet elhagyására. A menyasszony azonban nem mondhatja a vőlegénynek, hogy szeretnék veled lenni, de nem most, hanem ennyi idő múlva. Krisztus menyasszonya, az anyaszentegyház, és annak tagjai sem kérhetik Megváltójuk eljövetelének halogatását. Ha igazi szeretet, ragaszkodás van bennünk Iránta, és nem kételkedünk afelől, hogy minden szempontból jobb lesz Vele és Nála, akkor bizony ma kell készen legyünk, ma kell bűneinket megvalljuk, minden akadályt eltávolítsunk, és minden egyébként fontos

értéket kisebbnek tartunk, mint az örökkévalóság dicsőségét. Bár hittel és élő várakozással mondanánk ma, minden fenntartás nélkül: jövel, URam, Jézus!

2013. augusztus 9. – péntek

Józsué könyve 1,13: Istenetek, az ÚR nyugalmat ad nektek, és nektek adja ezt a földet.

Istennek semmi nem lehetetlen, nincs olyan, amit Ő ne tehetne meg. Mivel senki és semmi nem tudja az Ő terveinek megvalósulását megakadályozni, mert nincs Nála hatalmasabb, ezért mondhatjuk azt, hogy Isten akarata mindig beteljesedik, Ő megvalósítja minden esetben szándékát. Miért van az, kérdezzük mi, emberek, hogy tapasztalataink szerint mégsem teljesedik be az Ő akarat minden esetben? A legteljesebb választ erre a kérdésre a Szentírás egészéből olvashatjuk ki, ennek a válasznak több része is van. Sokszor mi fogalmazunk pontatlanul, mert nem Isten terve hiúsul meg, hanem az Ő ideje nem jött el, de az Ő szándéka a megfelelő időben valósággá lesz. Máskor beteljesedik, csak azt mi másként képzeltük el, másféle megvalósulásra számítottunk, és ezért nem vesszük észre, hogy az ÚR miként viszi véghez akaratát. De olyan is van, ismerjük el, ami nem valósult meg, ehhez közel áll a mai ige is. Amikor Izráel népe hosszú vándorlás után birtokba vette az Ígéret Földjét, akkor Isten azt ígérte nekik, hogy nyugalmat ad azon a helyen népének. Nem szükséges nagyon alapos történelmi tájékozottság ahhoz, hogy megállapítsuk, addig, míg Izráel egységes vagy két részre szakadt országgá létezett, azaz a Józsué vezette honfoglalástól Krisztus mennybemenetele utáni évekig nagyon ritkán és rövid időre volt béke és nyugalom. Akkor Isten ígéretei mégsem teljesednek be? Elég elhamarkodott és felületes megállapítás lenne ez. Neki nem lehetetlen állandó, teljes békét, nyugalmat biztosítani, ehhez azonban annyit kért népétől, hogy bízzanak Benne, Tőle kérjék és várják mindazt, amire szükségük van, ne foglalkozzanak idegen népek bálványával, pogány vallásos gyakorlataival. Az ige azt jelenti ki, hogy mit készített az ÚR az Ő népének, mi az Ő szándéka, akarata. Mindezt Ő meg akarja és meg tudja adni népének, ha népe elfogadja az Ő gondviselését, áldásait, ajándékait. Ha viszont mégis más felé fordulnak, más helyen keresik boldogulásukat, akkor tetteiknek következményei miatt ne Isten okolják. A Biblia nekünk is kijelenti Isten akaratát, nagyon sok ígéretében. Azt írja, hogy Isten akarata, hogy minden ember megtérjen, mindenki üdvösségre jusson, az Ő akarata a nyugalom, a béke, az áldás. Készen vagyunk Tőle várni, kérni, és egyedül Istentől elfogadni mindezeket?

2013. augusztus 10. – szombat

Zakariás próféta könyve 14,7: Akkor csak nappal lesz - az ÚR tudja ezt. Nem lesz külön nappal és éjszaka, világos lesz még este is.

Néha elgondolkodom azon, mennyire gyenge és törekeny az ember. Reggel megébredünk, nagy lendülettel látunk neki tennivalóinkhoz, egyesek kétkezi munkájuk gyümölcsét látják növekedni, mások egy tollvonással döntenek sok mindenről, de néhány óra elég ahhoz, hogy mindenki elfáradjon. Falun néha csodálni lehet, ahogy este előbb bevonulnak az állatok nyugvó helyükre, aztán lassan kihálnak az utcák, már csak a házakban világítanak a fények, majd azok is sorra kialszanak, mindenki pihenni tér. Testünknek szüksége van a naponkénti pár órás pihenésre, csak így tudunk másnap ismét éberek és hasznosak lenni. Isten elhozza azt az időt, amikor nem lesz éjszaka. Nem lesz sötét úgy sem, mint bűn és annak következményei, de nem lesz éjszaka úgy sem, mint pihenésre szükséges idő. Krisztus testéhez hasonló dicsőséges testünk lesz, melyről még nagyon keveset tudunk, de az a kevés is fontos. Azt tudjuk, hogy mennyei testünk nem betegszik meg, mert nem lesz szenvedés és fájdalom, azt is tudjuk, hogy nem lesz szüksége pihenésre, hiszen nem lesz éjszaka, hanem szüntelen nappal, mégpedig Isten dicsőségének világosságában. A prófécia elhangzásának idején, s nem kevésbé ma is, nagy szükség volt és van Isten ígéreteinek meghallására, befogadására. Most még erőtlenekek vagyunk, elfáradunk, néha

elcsüggedünk, de dicsőséget készített nekünk mennyei Atyánk. Milyen jó tudni, hogy „fényt az Úr maga áraszt és hint szertesét, halál nem lesz ott, éjszaka sem”, és azt is, hogy „Jézusért és is elnyerhetem”.

2013. augusztus 11. – vasárnap

A krónikák első könyve 29,12: A te kezekben van az erő és a hatalom, a te kezéd tehet bárkit nagyvá és erőssé.

Miben van az erő? És kinél van? Gyermekkorunkban azt gondoltuk, hogy az erő az izmokban van, és mindent el lehet érni a fizikai erővel. Némelyek ennél a gondolkodásnál maradtak, és úgy hiszik sokáig, hogy ökoljoggal kell céljaikat elérjék. Az iskolai korban aztán rádöbben a fiatal arra, hogy a tudás milyen hatalom, ha sok ismeretet sikerül felhalmozni, akkor jobban érti az ember a valóságot, könnyebben érvényesül, a tudomány tehát az erő. Innen is van azonban tovább, anélkül, hogy jónak, vagy rossznak minősítenénk ezt a szemléletet, úgy gondolja nagyon sok ember, hogy az erő, a hatalom azoknak kezében van, akik bizonyos vezető beosztást kapnak, egy vállalat, egy település, bármilyen közösség előljárói. Aztán sokszor túlértékelik saját hatalmukat és feladatkörüket ezek az emberek, és rosszul esik nekik, amikor számon kérik őket. Nem kicsi azok száma sem, akik minél nagyobb vagyona törekednek, mert a pénz az, amivel azt gondolják, mindent el lehet érni, ha valakinek sok a vagyona, akkor nagy lesz az ereje, hatalma is. Mindezek részben igazak, de legfőbb jellemzőjük mégis a múlandóság, ahogyan Megváltónk mondta, a rozsdá, moly, tolvajok elvihetik, másik jellemzőjük pedig a korlátoltság, bizonyos határokon belül érvényesek csupán. A fizikai erő az évekkel csökken, a pénz elavul, a hatalom, megbízás egy időre szól, a tudomány is halad, változik. Aki nem változik, az Isten. Mindaz, ami Őt jellemzi, ezek között ereje, hatalma örök. Amikor az Ő örök hatalmával cselekszik, felemel, megerősít valakit, annak senki nem állhat ellene. Ha emberektől, földi kincsektől várjuk és kapjuk a hatalmat, akkor azok az emberek is múlandók, az ő értékeik is semmivé lehetnek, de Isten áldása, kegyelmének munkája megmarad. Minden népek közül az egyik legkisebbet választotta ki, és immár három és félezer éve láthatja a világ, mit jelent Isten népéhez tartozni. Nem a nép kicsisége, tehetsége, gazdagsága, hatalma volt soha a döntő történelmükben, hanem mindig Istenhez való viszonyuk volt a fontos, és mindaz, amit Isten cselekedett velük. A hatalmas Isten cselekedjen velünk is, adjon áldást népünk, egyházunk életében, Ő tegyen minket erősekké, szilárdakká, állhatatosakká. Övé a hatalom, a dicséret és a tisztelet mindenkor.

2013. augusztus 12. – hétfő

Jób könyve 38,4.11: Hol voltál, amikor a földnek alapot vetettem? Ezt mondtam [a tengernek]: Eddig jöhetsz, tovább nem! Ez ellene áll büszke hullámaidnak!

Klasszikus mondás, főleg filmekben hallható, amikor valakinek egy kérdésére a másik ember azzal válaszol, hogy *nem akarod ezt tudni, vagy jobb, ha nem tudod*. A folytatás is ismert, legtöbbször valahogy így hangzik: *tegyél próbára, mégis*, majd, amikor az illető megkapja a választ, sokszor utólag elismeri, valóban jobb lett volna nem tudni azt. Jób maga is megbánta, hogy Istennel akart perelni, és lehet, hogy mi is azt mondjuk, néha, jó lenne több mindenről Istent kérdezni, utólag pedig megértjük, hogy kérdésünk alapja, kiindulópontja, lelkülete is téves volt. Ember nem perelhet Istennel, nem vonhatja kérdőre a Mindenhatót, nem tartozik nekünk az örökkévaló Isten magyarázatokkal. Nem vagyunk egyenlő partnerek, mi megérteni is képtelenek vagyunk azt, amit Ő hatalmával alkotott és fenntart. Az ember óriási összegeket költ ma is annak kutatására, amit maga talált ki, hogy esetleg úgy jöhetett létre a mindenség, igyekszik igazolni kitalált elméletét a föld keletkezéséről. Ma egyszerűen megmosolyogják, ha valaki azt vallja, hogy a tengernek Isten szabta meg a határait, inkább biztos, tudományosan igazolt valóságnak hirdetik azt, amit teljes igyekezettel próbálnak igazolni.

Leegyszerűsíttem: hiszek Istenben, tapasztalom mindennapi életemben gondviselését, áldásait, vezetését. Kijelentését, a Bibliát Szavának fogadom el, annak alapján nincs kétségem afelől, hogy Isten teremtette az eget és a földet. Hitem nem jelenti azt, hogy elutasítanám a tudományos kutatást, sőt, hálással fogadom mindazt, ami az ÚR által teremtett világot igyekszik megismerni, annak működését megérteni, azért, hogy helyesen viszonyuljunk a természethez, és még több okunk legyen dicsőíteni a Teremtőt. Áldott legyen az ÚR Neve mindazért, amit Ő alkotott.

2013. augusztus 13. – kedd

Józsué könyve 1,5: Nem maradok el tőled, nem hagylak el.

Van, amiben jó a segítséget indulásnál tapasztalni, majd utána már nem lesz arra szükség, folytatni tudjuk magunk is azt, amit egyszer megmutattak, és van, amiben mindvégig rászorulunk a támogatásra, egyedül nem tudunk valamit megvalósítani. A lelki életben is fejlődünk kell, s ahogy egyre jobban megismerjük Istent, úgy egyre érthetőbb lesz számunkra az Ő akarata, egy idő után már nem kell azon gondolkodjunk, vagy ahhoz tanácsot kérjünk, hogy mi is legyen a vasárnapi program, vagy mit válasszunk egy szórakozás és egy szolgálati lehetőség közül. Fennáll azonban annak a veszélye, hogy elbízuk magunkat, és egyedül vágunk neki olyasminek, amit aztán nem tudunk jól véghez vinni. Amikor Megváltónk a megdicsőülés hegyén volt, tanítványai megpróbálták valakit meggyógyítani, de nem sikerült nekik, rászorultak az ÚR jelenlétére, segítségére. Józsué Isten megbízza az Ígéret Földjének meghódításával, elfoglalásával. Azt is megígéri, hogy mindvégig vele lesz. Nem csak az első két-három csatában erősíti meg Őt az ÚR, hogy aztán egymaga is megpróbálhasson csatát nyerni, hanem Isten maga kíséri el az ország egészének meghódításáig, az ÚR adja a győzelmet mindvégig. Fontos megtanulnunk, hogy a győzelem mindig Isten ajándéka, és bizalommal, hittel várjuk az Ő szabadítását mindenkor. Ő minket küld, bátorságot, Benne való bizalmat kér tőlünk, nekünk indulni, harcolni kell, de a győzelem az Ő ajándéka. Azért lehetséges, mert Ő ígérte, és velünk van, Isten maga harcol népéért, gyermekeiért. Ez a bizonyosság fontos ma is számomra, Isten nem marad el tőlem, az Ő jelenlétében élhetek, szabadítására számíthatok, áldása gazdagítja ma is életem.

2013. augusztus 14. – szerda

A zsoltárok könyve 125,2: Jeruzsálemet hegyek fogják körül, népét pedig az ÚR karolja át most és mindörökké.

Dombokkal körülvett kis falucskában lakom, sokszor gyönyörködöm a természetben, mindabban, amit Isten oly gyönyörűen alkotott. Kis településünk fekvése biztonságot is jelent, itt soha nem fenyegetett árvíz, hiszen még patak is alig csordogál ebben a völgyben, a dombok eléggé megvédenek veszélyesebb természeti katasztrófáktól. Amikor azonban alkalmam volt a hegyek közé menni, több, mint 2000 méteres csúcsokat is megmászni, elgondoltam, mennyire picinyek a mi dombjaink ezekhez a hatalmas sziklákhoz képest. A mai ígét olvasva ez a gondolat folytatódott bennem, Jeruzsálemet hegyek veszik körül, de még ezek is csekélyek és jelentéktelenek, Isten hatalmához, erejéhez képest. Mi már kis dombjaink védelmében is biztonságban érezzük magunkat, Jeruzsálem lakói még inkább emlékeztek arra, hogy védve vannak, de legjobban Isten népe, Isten gyermekei bizonyosak afelől, hogy semmi rossz nem érheti őket Isten tudta és akarata nélkül, mert maga a teremtő és mindenható Isten ígérte, hogy átkarolja népét, az Ő erejével védi és oltalmazza választottait. Ezután amikor rátekintek a környezetemre, a dombokra és halmokra, ezek emlékeztetnek Isten szavára, ígéretére, arra, hogy Ő az én oltalmazóm, körülvesz, átkarol, tenyerébe metsz engem, és minden gyermekét. Annyira jó kisgyermeknek érezni magam, és mennyei Atyám karjaiba menekülve átérezni a védettséget, biztonságot, az Ő ölelésének melegét, szeretetét. Köszönöm, Istenem, hogy szeretsz.

2013. augusztus 15. – csütörtök

Pál levele a rómaiakhoz 12,17: Ne fizessetek senkinek rosszal a rosszért. Arra legyen gondotok, ami minden ember szemében jó.

Ideális keresztyének között ilyen felhívásra nem lenne szükség, de mi emberek vagyunk, akiket az ige kell emlékeztessen arra, hogy mit vár tőlünk Istenünk, mert hajlamosak vagyunk elfelejteni a Tőle kapott értékeket, lelkiéletet, és sajnos, vissza tud lopózni életünkbe a világi gondolkodás, érzésvilág, és ennek cselekedetei. Noha hiszünk Istenben, hit által kegyelmet nyertünk és új életben járunk, amikor valaki rosszat tesz velünk, akkor mindig megértjük, hogy a régi emberi természetünk nem tűnt el, csak már nem az uralkodik rajtunk, nem az szabja meg, hogy mit teszünk, pedig ilyenkor hamar készen lenne minket visszarángatni az ököltörvény világába, a rosszat rosszabbal megbosszuló életvitelbe. Az apostol ide szúrja, ebbe a mondatba azt is, amit sokan még keresztyénekként is kihagynánk, ennek a lelkiéletnek, magatartásmódnak az egyetemességét. Nem csak a hittestvéreknek kell megbocsátani, mert ők előbb-utóbb belátják, hogy tévedtek, hanem mindenkinek. Rosszat tenni senkivel sem szabad, még a hitetlenekkel, istentelenekkel sem. Eléggé megköti kezünket az ige, gondolhatnánk, pedig első sorban nem is azokat védi, akik esetleg gonoszul cselekszenek ellenünk, hanem minket védelmez. Ha nem akarok rosszat, nem indulok el a bosszú, megfizetés veszélyes lejtőjén, azzal én nyerek legtöbbet, megkímélem magam sok fölösleges, sokszor káros indulattól, és ami még rosszabb, ezek következményeként hiábavaló és bűnös cselekedettől. S még Isten ellen sem vétkezek. Mindez nem túl nehéz, ha beszélni kell róla, és nagyon nehéz, amikor valaki valóban rosszat tesz velünk. Sokan, sokszor elbuktunk már ilyen helyzetben. Juttassa eszünkbe az ÚR az Ő akaratát, amikor bántás ér minket, és adjon bölcsességet, hitet, erőt, hogy imádkozni tudjunk, kérjük az Ő segítségét megmaradni akaratában.

2013. augusztus 16. – péntek

Malakiás próféta könyve 3,1: Én majd elküldöm követemet, aki egyengeti előttem az utat.

Miért kell az érkező Krisztusnak útegyengető? Annyira igényes, hogy nem tud járni, csak előre elkészített, egyenes, sima úton? Mit jelent az útkészítés? Amikor Ő megszületett erre a világra, semmi nem volt elkészítve, még egy szerény kis szoba sem, ahol legalább emberi módon és méltósággal megszülethessen. Amikor pedig prédikálni kezdett, akkor sem volt készen semmi, hiszen maga mondta, hogy még az ég madarainál és a mezőn élő állatoknál is rosszabb helyzetben van, azoknak van fészük, barlangjuk, neki senki nem készített helyet, ahova fejét lehajtsa. Mindez azonban téves megközelítés. Nem Krisztusnak, az Ő érdekében, az Ő földi jólétére kellett utat készíteni, nem Ő szorul rá arra, hogy egyenes és sima, gondtalan és zökkenőmentes élete legyen, Ő nem azért jött. Krisztus úttalan helyekre is elment, oda, ahova nem vezetett még ösvény sem, sőt, mintha mindig is ilyen helyen járt volna. Hiszen hithű zsidó nem lépett volna Zákeus házába, nem keresett volna fel samáriai falut, nem sietett volna római tiszt házába, mégpedig segítő szándékkal. Ezekre a helyekre nem vezetett út, Ő járt először azokon. Az útkészítésre nekünk, embereknek van szükségünk. Zákeus készített utat, mégpedig pillanat alatt, mert nem számított előre Jézus megszólítására, de amikor az ÚR az ő házába akart menni, rögtön mutatta az utat, kész volt befogadni őt házába is, szívébe is. Az asszony, aki délben ment vízért a samáriai faluba, amikor megértette, ki az, aki vele beszél, hirtelen az egész falu érdekében utat „épített”, ezen a lelki úton előbb a falu embereit vezette Jézushoz, majd Jézust a faluba. Addig nem volt út ezeken a helyeken, ezekben a szívekben, csak előítéletek, bűnök, akadályok, emberi törvények, sok akadály, rejtett sötétség, ezek mind lehetetlenné tették azt, hogy valaki eljusson az üdvösségre. Keresztelő János nem Jézus számára tette kényelmessé az életutat, hanem az embereknek életében mutatott rá a bűnökre, akadályokra, amik őket gátolták abban, hogy felismerjék és befogadják az Üdvözítőt. Ma minden ige,

akár templomban halljuk, akár olvassuk, vagy más forrásból jut el hozzánk, útkészítő akar lenni, hogy megnyissuk szívünket Krisztus előtt. A Vele való közösség az igazi hitélet.

2013. augusztus 17. – szombat

Jeremiás próféta könyve 33,9: Ez a város hírnevet, örömet, dicséretet és tisztességet szerez majd nekem a föld minden népe előtt, ha meghallják, hogy mennyi jót teszek velük.

Isten szándéka: jót tenni népével. Isten terve népe számára: a fogságból hazavezetni őket, felépíteni a templomot, a szent várost, újjáépíteni az országot, hírnevet, örömet adni nekik, annyi áldást, melynek láttán, hallatán mindenki előtt világos legyen, hogy Isten cselekedett így az övéivel, ezért minden nép magasztalja az Urat. Mit kell ehhez tenni a népnek? Csupán elfogadni az ÚR akaratát, vezetését. Mindez emberileg egyáltalán nem valószínű. Amikor Jeremiás hirdeti Isten üzenetét, ez a nép már évtizedek óta fogságban van, egyetlen földi birodalom sem engedi haza azokat, akik ingyen dolgoznak neki. S még ha haza is mennének, mit találnának otthon? Romokat, elpusztított országot, idős és beteg embereket, tehetetlen és reménytelen népet. Ezért egyértelmű, hogy nem Jeremiás, vagy bárki más az emberek közül találta ki ezeket az ígéreteket, hiszen kigúnyolnák miatta, nincs ember, aki mindezt véghez vihetné belátható időn belül. A próféta azonban Isten üzenetét közvetíti, Isten pedig nem emberi lehetőségek mértéke szerint tervez, nem azt készíti az övéinek, amit kis erőfeszítéssel az emberek is megvalósíthatnak. Ő olyat tesz, ami nekünk lehetetlen, de hihetünk mégis Benne, mert Istennek hatalma van terveit véghez vinni. A legnagyobb nyomorúságban is ígérheti a legnagyobb dicsőséget. Mi pedig minden emberi bölcsesség ellenére elfogadhatjuk az Ő szavát, ígérését, hittel reménykedhetünk mindabban, amit Ő készít nekünk. Azt szeretnénk imádságos alázattal, reménykedő hittel megérteni, mi az, amit az ÚR nekünk ígér, mert az bizonyára beteljesedik. Szólj hozzánk Urunk, bármilyen mélységben lennénk, tedd világossá, mi a Te terved életünkkel. Hiszünk szavadnak, várjuk Lelked munkáját életünkben, hogy dicséret, tisztesség szálljon szent Nevedre azáltal is, amit velünk cselekszel.

2013. augusztus 18. – vasárnap

A zsoltárok könyve 106,2: Ki tudná elmondani, milyen hatalmas az ÚR, ki beszélhetné el minden dicső tettet?

Jézus Krisztus kijelentette az Atyát, hitelesen beszélt Istenről, mert előbb Istennél volt, Tőle jött hozzánk, és mondta el nekünk mindazt, amit tudnunk kell teremtő, hatalmas és kegyelmes Istenünkről. Ember nem láthatja Istent színről színre, de az ÚR Jézus Azt tanította, hogy aki Őt látta, az látta az Atyát. Ma azonban mi Jézust sem láthatjuk, hiszen emberi testben, számunkra fizikailag érzékelhető módon nincs többé a földön. Mégis közösségünk lehet Vele, és általa közösségünk lehet mennyei Atyánkkal, hit által, a Lélek munkáján keresztül. Mert azok, akik Jézust földi élete során látták, mégsem látták Benne Isten Fiát, így noha egy kortársaihoz hasonló kinézetű férfit láttak ugyan, de nem látták mégsem az Atyát, akit Ő kijelentett. És Jézus földi eljövetele előtt is fel lehetett ismerni Istent, az Ő szavából és tetteiből. Igaz, amikor hatalmasan szólt és hatalmas tetteket vitt végbe, legtöbbször még az Ő népe is megrettent, félelem uralkodott el szívükben. Abban viszont bizonyosak voltak, hogy Isten olyan hatalmas és olyan hatalmas és dicsőséges tetteket visz véghez, amiket emberi szavakkal nem is lehet elmondani. Az ige nem egy válasza váró kérdést fogalmaz meg, hanem inkább az Isten magasztalását, imádatát akarja elindítani a hallgatók szívében, hiszen Isten kimondhatatlanul hatalmas, tettei dicsőségesebbek, csodálatosabbak annál, amit szavakkal ki lehetne fejezni. Minket is imádatra indít a mai napon, hiszen Krisztus által ma már sokkal többet ismerünk az Atya hatalmáról és szeretetéről, mint az ószövetségi nép, de azt is tudjuk, hogy teljes ismeretre csak az Ő színe előtt való

megjelenésünk után juthatunk. Isten hatalma, tetteinek dicsősége fölülmúlja minden képzeletünket, ezért ma szívvel-lélekkel dicsérjük az Urat.

2013. augusztus 19. – hétfő

Pál első levele a thesszalonikaiakhoz 2,13: Ezért mi is szüntelenül hálát adunk az Istennek, hogy amikor hallgattátok az Istennek általunk hirdetett igéjét, nem emberi beszédként fogadtátok be, hanem Isten beszédéként, aminthogy valóban az, és annak ereje munkálkodik is bennetek, akik hisztek.

A bibliai időben, úgy az Ószövetség korában, mint Krisztus földi élete idején, valamint az egyház első évtizedeiben lelki megújulás, megtérés, a közösségi élet fellendülése, hitben való növekedés Isten szavának, igéjének hatására indult el. Amikor megtalálták az Isten igéjét, elolvasták azt és készek voltak engedelmeskedni az abba foglaltaknak, mindig áldás ideje következett Isten népének életében. Az újszövetségi gyülekezetek is az ige által születtek, hiszen azt is mondja az apostol, hogy a hit hallásból van. A hallás azonban önmagában még nem eredményezi a megújulást, az újjászületést, hiszen nem elég hallani az igét, annak engedelmeskedni is kell. Márpedig cselekedni azt, amit Isten az ige szavain keresztül üzen, csak úgy lehet, ha az igét valóban az ÚR üzeneteként fogadja el az ember és a közösség. Ha egy ismeretlen, vagy egy megbízhatatlan ember hirdet valamit, kevesen fognak elindulni szavaira, amikor viszont egy megbízható forrásból értesülünk valamiről, akkor készek vagyunk lehetőségeink szerint engedelmeskedni. Ha az írott, vagy a hirdetett igét emberi bölcsességnek tartjuk, akár elemezhetjük is, mi magunk dönthetjük el, mit és hogyan fogadunk el belőle, mit, mikor és hogyan cselekszünk meg abból, amit megértettünk. Egyszerűbben szólva az ember dönti el, mit tesz az igével. Ha viszont az élő Isten szavának tartjuk az igét, akkor az Ige felül áll minden emberi bölcsességnek, s engedelmeskedve tapasztalhatjuk meg az általa közvetített isteni áldásokat. Thesszalonikában azt tapasztalták a gyülekezet tagjai, hogy az ige által Isten munkálkodik az életükben, ennek a Lélek által való munkának pedig meglátszottak a gyümölcsei, következményei nem csak a gyülekezet tagjai számára, hanem nyilvánvaló lett mindenki előtt, hogy miként munkálkodik Isten az Ő gyermekeinek életében. Adja az ÚR, hogy ma is meglátszódjék rajtunk, keresztyéneken, hogy életünkben hitele van az igének, az ige által pedig az ÚR cselekszik bennünk, majd pedig általunk.

2013. augusztus 20. – kedd

A zsoltárok könyve 71,8: Szám dicséreteddel van tele, dicsőítlek mindennap.

Minden nap Isten gondviseléséből élünk, minden napja életünknek újabb ajándék a Mindenhatótól, minden nap a Vele való közösségből kapunk erőt, áldást, kegyelmet. Ismerünk embereket, akik azonos külső körülmények között élnek, az egyik szüntelen panaszkodik, elégedetlen, mindenkit szid, keserű az élete, tele van önsajnálattal, úgy érzi, élete rettenetes, a másik pedig derűs és vidám. Nem azért, mert neki nem lehetnének jobbák a körülményei, és nem szeretné, hogy azok legyenek, de megtanulta, ahogy az apostol mondja, hogy minden körülmény között megelégedett, sőt, hálás legyen. Noha az elsőhöz hasonló az étrendje és a ruhatára, mégis szépen vállalja életét, hiszen tapasztalja naponta az áldást, a kicsiben is, sok mindenért tudja Isten dicsérni. Ma talán a legtöbb emberről az mondható el, hogy rohanó világban rohanó élete van, de azt is hozzá tehetjük, hogy elégedetlen, s emiatt panaszkodó és boldogtalannak érzi magát. Isten gyermekei, akiknek legnagyobb okuk lehetne a panaszra, hiszen bűnös világban kell élniük, sok bűn és kísértés veszi őket körül, mégis másak, mert ők az Urat magasztalják. Nem a külsőségek határozzák meg leginkább kedélyüket, lelki világukat, hanem a Mindenhatóra tekintenek, az Ő szeretetének megannyi áldását látják és fogadják el, betölti életüket az Úrral való közösség gyönyörűsége, ebből pedig dicséret és hála származik. Dicsérjétek az Urat!

2013. augusztus 21. – szerda

Pál levele a kolosséiakhoz 3,15: És a Krisztus békessége uralkodjék a szívetekben, hiszen erre vagytok elhívva az egy testben. És legyetek háládatosak.

Békesség, egy test, vagy más szóval közösség, elhívás, hála, szinte mindenik kifejezés lassan az istenfélő emberek kiváltsága lesz, a mindennapi életben pedig egyre ismeretlenebb fogalmakká válnak. A nagy kérdés az, hogy az ÚR gyermekeinek közösségében ezeket emlegetjük, ezekre vágyunk, ezekről múlt és jövő időben beszélünk, esetleg néha ezeket megjártasszuk, vagy valósággal értékes kincsei, ajándékai Istennek az életünkben. Mindennapi küzdelmeink közepette és nagyobb harcok idején egyaránt megvan a szívünkben Krisztus békessége, vagy néha az aggodalmaskodás és a félelem lép helyébe? Közösségünk Krisztus teste, Akit ő elhívott, eljegyzett, szeret, és mi felelősséget érzünk iránta, áldozatra is kész vagyunk érte, vagy inkább az a hely, amit mindig bírálunk, ahol senki nem felel meg elvárásainknak, de amiért olyan keveset teszünk mégis. Elhívottak és választottak vagyunk mi, és ugyanígy tekintünk a közösség többi tagjára, vagy a magunk elhívása is kérdéses, másokét meg kétségbe vonjuk? Ott van-e a hála a szívünkben, és ott van az ajkunkon, mert érezzük minden pillanatban Isten szeretetét, vagy ezeket hirdetjük, és szép mosoly mögé rejtjük mindazt, ami a szív mélyén van? Ha megvannak ezek, nagyon hálásak lehetünk Istennek, ha nincsenek, vagy részben vannak meg, legyünk legalább önmagunkhoz őszinték, Isten iránt pedig bizalommal, és kérjük Tőle, erősítsen minket a békességben, a közösségben, elhívásunk tudatában és adjon őszinte hálát életünkbe.

2013. augusztus 22. – csütörtök

Mózes ötödik könyve 26,7: Az ÚR pedig meghallotta szavunkat, és meglátta nyomorúságunkat, gyötrelmünket és sanyarú sorsunkat.

Ennyi elég a hívónek. Egy egyszerű példa segít megérteni az üzenet. Kirándulni megyünk, legjobb barátainkkal. Pihenőt tartunk, mindenki elindul rőzsét szedni, hogy tüzet gyűjthassunk. Ha egyikünk megcsúszik és szakadékba esik, kiáltani kezd, segítséget kér. Azt tudja, hogy észreveszik majd, hogy ő nem tért vissza, keresni fogják, nem adják fel a keresést, míg meg nem találják. De ahhoz, hogy megtalálhassák, kiáltozni fog, mindaddig, amíg valaki vissza nem felel: hallottuk, mindjárt oda érünk. Ettől a pillanattól nem szükség többé kiáltani, nem kell elmondania, hogy segítségre szorul, nem is gondol arra, hogy vajon segíteni fognak, vagy ott hagyják, egyedül. Ha már meghallották a kiáltást, onnan kezdve úgy érzi a bajba jutott, hogy megmenekült, hiszen tudja, lemásznak érte, felviszik, sebeit ápolni fogják, kórházba szállítják, mindent megtesznek érdekében. Meghallották kiáltásomat, akkor minden rendbe fog jönni. Isten gyermekei legalább ekkora bizalommal kell legyenek mennyei Atyjuk iránt, hiszen Ő nem csak akar segíteni, hanem hatalma által bármely helyzetben, nyomorúságban tud is rajtunk könyörölni, minket felemelni, helyreállítani, megszabadítani. Ezt a bizonyosságot adja meg Isten ma nekünk, hogy minden gyermeke legyen meggyőződve afelől, hogy Ő meghallotta imáinkat, ismeri helyzetünket és Neki terve van az életünkkel.

2013. augusztus 23. – péntek

Sámuel első könyve 2,7: Az ÚR tesz szegénnyé és gazdaggá, megaláz és felmagasztal.

Emberi megközelítés szerint ki mint veti álmát, úgy alussza álmát, és amint vetsz, úgy aratsz, azaz tetteinknek, életvitelünknek következményei vannak, ez természetes és általánosan elfogadott. A szegénységnek és a meggazdagodásnak is van magyarázata, szoktuk ugyan mondani, hogy a jó Isten megsegített, hogy valamit megvalósítottunk, de azért a magyarázat legnagyobb része arról szól, hogy szorgalmas munka, megfelelő időben megfelelő befektetés, és így tovább, soroljuk az emberi tényezőket. A szegénység okát pedig leginkább a lehetőségek hiányával magyarázzuk, de téves lépésekről, néha hibákról, vagy lustaságról is beszélünk. Mindez emberi síkon tovább is igaz marad, ha valaki szorgalmas és hozzáértő, sokkal nagyobb lesz az esélye a gyarapodásra, mint annak, aki rest. De a zsolttár szavai is teljes mértékben igazak, ha az ÚR nem építi a házat, hiába az emberi erőlködés. Mindezt a mai íge azzal egészíti ki, hogy Isten szempontja szerint mutatja meg ezeket. Hiszen Istentől származik az erő, a bölcsesség, a lehetőségeket is Ő hozza elénk, Ő tudja, hogy földi kincseket akar ránk bízni, hogy azokkal Nevének dicsőségére szolgáljunk, vagy szegénységet enged életünkben, hogy a nehézségek idején példává legyünk hitben és hűségben. Isten az, aki munkálkodik azért, hogy felmagasztaltassunk, mert ezzel célja van, máskor, vagy mások életében Ő engedi a megaláztatást, mert így viszi véghez üdvtervét. Ha megtanuljuk mindezt Tőle elfogadni, az Ő akaratát látni mindezekben, sok keserűségtől, hiábavaló gondolattól kíméljük meg magunkat, sőt, eljuttathat minket is az ÚR a mindenkor mindenért való hálaadásra.

2013. augusztus 24. – szombat

Apostolok cselekedetei 24,15: Azt remélem Istentől, hogy - amit ők maguk is várnak - lesz feltámadásuk mind az igazaknak, mind a gonoszoknak.

Sokan azért mernek istentelen életet élni, mert meg vannak győződve afelől, hogy halálukkal minden véget ér, nem lesz sem feltámadás, sem számonkérés, sem szenvedés, csak teljes megsemmisülés. Maga az apostol is elismeri, hogy ha valóban nem lenne feltámadás, akkor értelmetlen lenne a keresztyén élet, igazuk van azoknak, akik esznek és isznak, semmivel nem törődnek, hiszen csak egy életünk van, mondják. És vannak a feltámadást és örök életet tagadók között is olyanok, akik elismerik, hogy ha mégis lenne valami a halál után, akkor ők bizony nagy bajba lesznek. Isten gyermekei azonban nem élnek bizonytalanságban, nem szükséges feltételezésekre bocsátkozzunk, mi lenne, ha lenne, mi lenne, ha mégsem, mert mi tudjuk azt, amit az apostol is megvall, Krisztus feltámadott a halottak közül, mi is feltámadunk, és mindenkor az ÚRral leszünk. Nem Jónás kárörömeivel, hanem mások iránti féltő felelősséggel valljuk és mondjuk mindenkinek: feltámadnak az igazak, örvendezni és hálát adni kell, hiszen Isten országában, tökéletes dicsőségben leszünk örökké, és feltámadnak a gonoszok is, ítéletre és örök szenvedésre, de ez ma még elkerülhető, térjete meg.

2013. augusztus 25. – vasárnap

János evangéliuma 4,34: Az én eledelem az, hogy teljesítsem annak akaratát, aki elküldött engem, és bevégezzem az ő munkáját.

Nem mindig értjük, amit a Szentírás kijelent. Van, amihez kell egy kis ismeret, máskor keresztyén élettapasztalat, de hitre is szükségünk van sokszor, hogy felfogjuk egy részét a kijelentésnek. Igen gyakran a Biblia olvasása hozza meg a Biblia magyarázatát. Bátorság is kell ahhoz, hogy merjük elfogadni, amikor az Írás kiigazítja téves elképzelésünket, hibás magyarázatunkat. Mi sokszor különválasztjuk az elméletet a gyakorlattól, a hitvallást az engedelmességtől, a földi dolgokat a lelki dolgoktól, a Szentírásban nem ennyire különválasztható dolgok ezek. Olvassuk a Bibliát, úgy találjuk, hogy hasznos tanítást kapunk Pál apostoltól a házafelek viszonyáról, s egyszer csak úgy folytatja, hogy Krisztusról és az Egyházzal van szó. A tanítványok megérkeznek Jákob kútjához, ahol Jézus egy

asszonnyal beszélt, s mivel tudják, hogy aznap még nem evett, étellel kínálják. Jézus azt válaszolja, hogy neki van olyan eledele, amiről a tanítványok nem tudnak, ez pedig az Atyának való engedelmség. Mi talán a tanítványok helyett azt választottuk volna, hogy ne keverjük össze a dolgokat, ha Jézus tanította a samáriai asszonyt, az hasznos, de nem enyhíti az éhséget, a gyomra az embernek még üres marad. Az ÚR első sorban arra irányítja tanítványai figyelmét, hogy nem csak a testi eledellel kell törődni. Sejtjük, nem ez az egyetlen üzenet. Érdemes tovább gondolni, mennyire elsődleges a földi szükség, sokszor, a lelki dolgok elhanyagolása árán is. Mekkora hangsúlyt fektetünk arra, hogy meglegyen minden kényelmünk, időnként lehetséges szolgálatokat, segítséget is mellőzve ezért. Merjünk arról is gondolkodni, hogy amikor Istennek engedelmeskedünk, annak sokszor nem csak lelki gyümölcsei vannak, hanem sokszor a mindennapi életben tapasztalható áldásai is. Nem utolsó sorban adjunk hálát azért, hogy Megváltónk bevégezte a munkát, amiért az Atya küldte Őt, ebből származik minden áldása az életünknek.

2013. augusztus 26. – hétfő

A zsoltárok könyve 48,10: Jóságodról elmélkedünk templomodban, ó Isten.

Különböző szokások alakulnak ki a gyülekezetek életében, vagy pontosabban a tagok életében, ami a templomban, az istentiszteleten való részvételt illeti. Van, aki szeret korábban menni, hogy mielőtt az istentisztelet elkezdődik, legyen ideje elcsendesedni, imádkozni, elmélkedni. Mások utolsó pillanatban szeretnek érkezni, hogy ne terelje el semmi a figyelmüket, mindjárt kezdődjön is az istentisztelet. Nem kevesen vannak, akik mindezt nem gondolják így végig, és nem tervezik meg ennyire pontosan, de szeretnek kicsit korábban menni, hogy ne késsenek el és még egy kicsit beszélgetni is lehet, halkan. Egész sor témát lehetne felsorolni azzal kapcsolatban, hogy mi mindenről folyik néha az eszmecsere, főleg istentisztelet előtt. Szó van ilyenkor az időjárásról, a gabona áráról, vásárok dolgairól, szomszédok, rokonok betegségről, jó vagy kevésbé jó dolgairól, sportról, politikáról, pénzről, és ki tudja még, mi mindenről szoktunk beszélgetni halkan a mellettünk levőkkel az istentisztelet előtti percekben. Sajnos, nagyon ritkán van szó Istenről, az ÚR dolgairól, Bibliáról, imádságról, keresztyén életről. Majd arról szó lesz a prédikációban, szokták elhárítani emberek a kérdést, hogy miért is nem beszélünk hitünk dolgairól. Vajon legalább a prédikáció szokott-e gondolatokat elindítani bennünk, legalább istentisztelet után történik-e rövid beszélgetés az ige üzenetéről, Isten jóságáról, akaratáról? Segítsen Isten, hogy a templomban istentisztelet alatt, de előtte, utána is elmélkedjünk Isten dolgairól, ez áldásunkra lesz.

2013. augusztus 27. – kedd

A zsoltárok könyve 124,8: A mi segítségünk az ÚR nevében van, aki az eget és a földet alkotta.

Az én nagybátyám a minisztériumban dolgozik, egyik miniszterrel naponta találkozik, annak tanácsadója. Ha valaki ilyet mond, és ez igaz is, arról azt feltételezzük mindnyájan, kis irigységgel is, hogy nagyon előnyös helyzetben van, hiszen minden információ első kézből és idejében eljut hozzá, adott esetben útmutatást, segítséget is igényelhet, sokszor szeretnénk a helyében lenni. Izrael népe sokszor érezte magát biztonságban, fenyegetések idején is, mert tudták, hogy az ÚR, a menny és a föld alkotója gondjukat viseli, az Ő segítségére számítani lehet. Sajnos, néha el is bizakodtak, azt gondolva, hogy bármit tehetnek, bárhogyan élhetnek, Isten mindig megszabadítja őket. Mi, Isten mai gyermekei is tudjuk, hogy a mi Istenünk teremtette a mindenséget, Neki semmi nem lehetetlen. Nincs tehát olyan helyzet, amiben Ő ne tudna segíteni, nem létezik olyan nehézség, amit az Ő segítségével ne tudnánk legyőzni. Isten gyermekeiként bizonyosak vagyunk abban, hogy Neki gondja van reánk, nem késik a

szabadítás. Ha nem érkezik az ÚR segítsége olyan gyorsan, ahogy szeretnénk, annak egyetlen oka az lehet, hogy számunkra így jobb, valamire tanít, valamit még elvégez Isten életünkben azzal is. Akinek földi intézményekben van ismerőse, rokona, kapcsolata, biztonságban érzi magát, Isten gyermekeként mi még inkább nyugodtak lehetünk, ügyünk, életünk jó kezekben van, a mi segítségünk az ég és föld teremtő Urától jön.

2013. augusztus 28. – szerda

Lukács evangéliuma 7,14-15: „Ifjú, neked mondom, kelj fel!” Erre felült a halott, és elkezdett beszélni; Jézus pedig átadta az anyjának.

Szakítópróbája ez az ige keresztyénségünknek. A feltámadás hitéről kérdezve embereket, igen sokféle véleményt hallhatunk. Van, aki egyáltalán nem hisz a feltámadásban, s attól tartok, igen sok az ebbe a csoportba tartó keresztyén a mai egyházban. Nekik az egyház egy kulturális egyesület. Van, aki azt vallja, hogy egyedül Jézus támadt fel a halottak közül, hiszen Ő Isten Fia volt, de az ember ha meghal, nincs többé onnan visszatérés. Ennél a csoportnál külön említendők azok, akik a lélekről úgy gondolják, az valamiképp tovább él, de nem lehet tudni, miként. Aztán az úgynevezett vallásosabbak között némelyek nem kételkednek a Szentírás szavahihetőségében, sem Jézus Krisztus hatalmában, ezért igaznak tartják azt, amikor Jézus feltámasztotta a naini ifjút, vagy Jairus leányát, csak a maguk feltámadását tartják lehetetlennek, főleg, miután néhány évtized alatt a test elporlik, mondják. Azért aki a Bibliát Isten szavának tartja, nem hagyhatja ki a sok bizonyágtételt és ígéretet a mi feltámadásunkról sem. Nem válogathatunk az igék között, melyik igaz, melyik teljesebb, és melyiket tartjuk lehetetlennek. Szoros összefüggés van a feltámadás történetek között is. Ha Jézus Isten Fia, akkor Neki van hatalma azt mondani az ifjúnak, hogy kelj fel. Isten hatalmasabb a halálnál, Ő az Élet Ura. Jézus teste sem maradhatott a sírban, és Istennek nem lehetetlen az sem, hogy minket feltámasszon, mennyei testet ajándékozva nekünk. Az ifjú az ígében ugyanerre a földi életre támadt fel, földi testben élhetett még egy ideig, de Jézus már itt jelzi, hogy Neki hatalma van a halál felett. Ezért írja az apostol, hogy nem tudjuk, milyen lesz pontosan a mennyei testünk, a mennyei dicsőséget sem tudjuk elképzelni sem, így megfogalmazni sem, de azt bizonyosan tudjuk, hogy dicsőséges, csodálatos lesz. Onnan ez a bizonyosság, hogy már ebben az életben is látjuk, milyen hatalmasan cselekszik Isten. Elképzelni, megmagyarázni nem tudom még azt sem, hogyan támadt fel ez az ifjú, annál kevésbé azt, hogy miként történik majd az, amikor mindenkit feltámaszt Isten az utolsó napon, mégis hiszem, hogy feltámadt az ifjú, hiszem Jézus krisztus feltámadását, és meg vagyok győződve, hogy egyszer mindnyájan az Úrral leszünk, akik hiszünk Isten Fiában.

2013. augusztus 29. – csütörtök

Mózes ötödik könyve 28,12: Megnyitja az ÚR gazdag kincsesházát, az eget, és idejében ad esőt földedre, és megáldja kezed minden munkáját. Te kölcsönadsz a többi népnek, de te nem szorulsz kölcsönre.

Isten gazdagon megáldja népét, földi javakkal is. Néha nagyon nehéz olvasni ezeket az ígéreteket, mikor a mindennapok anyagi gondjai felhalmozódnak, és nem látjuk a kiutat. Kissé beletörődve mondjuk, hogy bizonyára voltak Izráel történetében olyan időszakok, mikor jólét jellemezte az ország életét, de sajnos, azok az idők elmúltak, a választott nép tagjai sem éltek azokban az időkben Isten akarata szerint a kapott áldásokkal. A magunk életében is voltak néha jobb időszakok, és kis búskomorsággal mondjuk, talán lesznek még jobb idők, a szükséges betevő falat azért megvan, nem hagy el minket az ÚR. Valahogy ez az ige mégsem ezt a hangulatot kellene ébressze, Isten ígéretei épp azért szólítják meg a nehéz időkben a népet, hogy ne csak a 2lesz valahogy” gondolatánál maradjanak, hanem merjenek hinni,

remélni, várni, kérni Istentől áldást, még földi dolgokban is. Ha az ige benne van a Bibliában, akkor nekünk is lehet rá hivatkozni. Add, Urunk, hogy a Tőled jövő lelki áldások mellett, melyekért hálát adunk, tapasztaljuk meg gondviselésed abban is, hogy a földi szükségseinkről is gondoskods, hadd ne kelljen kölcsön kérjünk, hanem a Te kegyelmed áldja meg fáradozásunkat, munkánkat, hogy annak gyümölcseiből tudjunk élni, sőt, még másokon is ebből segíthessünk.

2013. augusztus 30. – péntek

Ézsaiás próféta könyve 2,5: Jákob háza, jöjjetek, járjunk az ÚR világosságában!

Keveset, vagy egyáltalán nem buzdítjuk manapság egymást arra, hogy Isten világosságában járjunk, éljünk. Pedig Istentől kapott felelősségünk. Igen gyakran hallani, főleg iskolások, fiatalok között, hogy egymást csábítják a rosszra, így tanulnak meg dohányozni, tiltott szereket fogyasztani, másokat kigúnyolni, kárt okozni mókából. Amikor valakinek gyermeke, rokona valamilyen vétséget követ el, mindig az elkövetőt tartják felelősnek, miért engedett a csábításnak, mert az már nem furcsa, hogy létezik a rosszra való ösztönzés. Sajnos, azt mindenki elfogadja, hogy a mai korban ez a csábítás létezik, már nem is igazán harcolunk ellen, csak annyit szeretnénk, hogy a mi szeretteink ne engedjenek neki. Az a természetes, hogy a rosszra létezik csábítás, hívás, és az a természetes, hogy Isten akaratának való engedelmisségre ne ösztönözzön senki, mert a hit, a keresztyén életvitel, gondolják sokan, magánügy. Merjünk ebben is inkább Istennek engedni, mint a korszellemnek, merjük embertársainkat, rokonainkat, barátainkat arra biztatni, hogy éljenek, velünk együtt Isten világosságában, Neki engedelmeskedve.

2013. augusztus 31. – szombat

A zsoltárok könyve 86,5: Mert te jó vagy, Uram, és megbocsátasz, nagyon szereted mindazokat, akik hozzád kiáltanak.

Szakemberek között (is) megfigyelhető a különbség a segítséget kérőkhöz való viszonyulásban. Van, aki nem szereti, ha zavarják, és van, akinek öröme telik abban, ha másokkal is megoszthatja a tudását, gyönyörködik abban, ha látja, hogyan fejlődnek az újoncok, s azt sem bánja, ha egy idő után a tanítvány túlszárnyalja mesterét. Mindezt még jobban érzékeljük a magunk életében, ha valaki hozzánk fordul tanácsért, útmutatásért, esetleg segítségért, milyen örömünk van abban, ha segíthetünk, ha másoknak örömet szerezhetünk, ha megoszthatjuk ismereteinket. Isten szereti azokat, akik Hozzá kiáltanak, mert Ő örömet leli abban, hogy megbocsáthat, feloldozhat minket a bűn terhe alól, szabaddá tesz, alkalmassá arra, hogy Neki engedelmeskedve tudjunk a jó úton előre haladni, épülni. Azt várja, hogy felhagyjunk azzal, hogy egymagunk akarjuk minden harcunkat megküzdenni, magunkra próbálkozunk bűneinktől szabadulni, Ő arra vár, hogy végre Hozzá forduljunk, az Ő segítségét, szabadítását elfogadjuk. Bűneimtől nem tudok szabadulni, harcaimban sokszor veszítek, de most Hozzá fordulok, URam, kérlek, bocsáss meg, szabadíts meg, add a Te áldásodat életemre. *Kiáltásom halld meg, Isten, vedd füledbe az én könyörgésemet.*